

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ବାଦୋଲୀ ଖେଳ ଯାହାକି ପାଦ ସହିତ ମୁଣ୍ଡ ଲଗାଇ ଲେଉଟିବାର ଖେଳକୁ ମନେ ପକାଅ, ଏହି ଖେଳରେ ସାରା ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର, ବ୍ରହ୍ମା ଏବଂ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ରହସ୍ୟ ସମାହିତ ଅଟେ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ସଂଗମଯୁଗରେ ବାବାଟ୍ଟକଠାରୁ କେଉଁ ସମ୍ପଦତି ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ତାନକୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଛି ?

ଉତ୍ତର:- ଲିଙ୍ଗାବିଶିଷ୍ଟ ବୁଦ୍ଧି ରୂପକ ସମ୍ପଦତି । ଲିଙ୍ଗାବିଶିଷ୍ଟ ଭିତରେ ଯେଉଁ ସବୁ ଗୁଣ ରହିଛି ସେଗୁଡ଼ିକୁ, ସେ ଆମକୁ ଉଚ୍ଚତରାଧିକାର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରରେ ଦେଉଛନ୍ତି । ଆମର ବୁଦ୍ଧି ହୀରାଭଳି ପାରସ ହୋଇଯାଉଛି । ଏବେ ଆମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇ ବାବାଟ୍ଟକଠାରୁ ବହୁତ ବଡ଼ ସମ୍ପଦତି ନେଉଛୁ ଏବଂ ସର୍ବଗୁଣରେ ନିଜର ଅର୍ଣ୍ଣ ଭରୁଛୁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆଜି ସତଗୁରୁ ବାର, ବୃହସ୍ପତି ବାର । ଦିନମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ କେତେକ ଉଚ୍ଚତମ ଦିନ ଥାଏ । ବୃହସ୍ପତିର ଦିନକୁ ଉଚ୍ଚତ ବୋଲି କହିଥା'ନ୍ତି ନା । ବୃହସ୍ପତି ଅର୍ଥାତ୍ ବୃକ୍ଷପତି ଦିନ, ଏହି ଦିନରେ ସ୍କୁଲ ବା କଲେଜରେ ବିଦ୍ୟା ଆରମ୍ଭ କରିଥା'ନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଏହି ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ରୂପୀ ବୃକ୍ଷର ବୀଜରୂପ ହେଉଛନ୍ତି ବାବା ଏବଂ ସିଏ ଅକାଳମୂରତ ଅଟନ୍ତି । ଅକାଳମୂରତ ବାବାଟ୍ଟକର ଆମେ ଅକାଳମୂରତ ସନ୍ତାନ, ଏହା କେତେ ସହଜ କଥା । କେବଳ ଯୋଗରେ ହିଁ ମୁସକିଲି ରହିଛି । ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବିକରମ ବିନାଶ ହୋଇଥାଏ । ତୁମେ ପତିତରୁ ପାବନ ମଧ୍ୟ ହେଉଛ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମମାନଙ୍କ ଉପରେ ଏବେ ଅବିନାଶୀ ବେହଦର ଦଶା ପଡ଼ିଛି । ଗୋଟିଏ ହଦର ଦଶା ଅନ୍ୟଟି ହେଲା ବେହଦର ଦଶା । ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ବୃକ୍ଷପତି । ଏହି ସୃଷ୍ଟି ରୂପି କଳ୍ପବୃକ୍ଷରୁ ପ୍ରଥମରେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବାହାରିଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ବୃକ୍ଷପତି ସତ-ଚିତ୍-ଆନନ୍ଦ ସ୍ୱରୂପ । ତାଙ୍କର ମହିମା ମଧ୍ୟ ଗାନ କରୁଛନ୍ତି ଜଞ୍ଜାନର ସାଗର, ଶାନ୍ତିର ସାଗର ... । ତୁମେ ଜାଣିଛ ସତ୍ତ୍ୱଯୁଗର ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ସମସ୍ତେ ଶାନ୍ତିର, ପବିତ୍ରତାର ସାଗର ଥିଲେ । ଭାରତ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି-ପବିତ୍ରତାର ସାଗର ଥିଲା, ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି ଥିଲା ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି । ତୁମେମାନେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଟ । ବାସ୍ତବରେ ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଅକାଳମୂରତ ଅଟ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମା ନିଜର ସିଂହାସନ ଉପରେ ବିରାଜମାନ ଅଛି । ଏହା ହେଲା ଚୈତନ୍ୟ ଅକାଳ ତଥ୍ୟ । ଭୁକୁଟୀ ମଧ୍ୟରେ ଅକାଳମୂରତ ଆତ୍ମା ବିରାଜମାନ କରିଛି, ଯାହାକୁ ତାରକା ବୋଲି ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇଛି । ବୃକ୍ଷପତି ବୀଜରୂପକୁ ଜଞ୍ଜାନର ସାଗର କହୁଛନ୍ତି, ତେଣୁ ନିର୍ଗତି ଭାବରେ ତାଙ୍କୁ ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଆବଶ୍ୟକ, ଯେଉଁମାନେ କି ପ୍ରଜାପତି ବ୍ରହ୍ମାଟ୍ଟକର ପୋଷ୍ଟ ସନ୍ତାନ ତେବେ ମମମା ମଧ୍ୟ ରହିବା ଦରକାର । ତୁମମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଯାଉଛି । ଯେପରି ବାଦୋଲୀ ଖେଳିଥାନ୍ତି ନା, ତା'ର ମଧ୍ୟ ଅର୍ଥ ବୁଝାଯାଇଛି । ଉପରେ ବୀଜରୂପ ଶିବବାବା ପୁଣି ବ୍ରହ୍ମା ଅଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାଟ୍ଟକ ଦ୍ୱାରା ବ୍ରାହ୍ମଣ ରଚନା କରାଯାଇଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ତୁମେ କହୁଛ ଆମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହିଁ ପୁଣି ଦେବତା ହେବୁ..... । ପୂର୍ବରୁ ଆମେ ଶୂଦ୍ରବୁଦ୍ଧି ଥିଲୁ । ଏବେ ପୁଣି ଥରେ ବାବା ଆମକୁ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ବୁଦ୍ଧି କରୁଛନ୍ତି । ହୀରା ସମାନ ପାରସ ବୁଦ୍ଧି କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ବାଦୋଲୀ ଖେଳର ରହସ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ଶିବବାବା ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, ପ୍ରଜାପତି ବ୍ରହ୍ମା ଏବଂ ପୋଷ୍ଟ ସନ୍ତାନମାନେ ମଧ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରେ ବସିଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ କେତେ ବିଶାଳ ବୁଦ୍ଧିସମ୍ପନ୍ନ ହେଉଛ । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ହିଁ ପୁଣି ଦେବତା ହେବେ । ଏବେ ତୁମେ ଲିଙ୍ଗାବିଶିଷ୍ଟ ବୁଦ୍ଧିସମ୍ପନ୍ନ ହେଉଛ, ଲିଙ୍ଗାବିଶିଷ୍ଟ ପାଖରେ ଯେଉଁ ଗୁଣ ଅଛି ତାହା ତୁମକୁ ସମ୍ପଦତି ଆକାରରେ ମିଳୁଛି । ବୁଝାଇବା ସମୟରେ ଏହି କଥା ଭୁଲିଯାଅ ନାହିଁ ଯେ ବାବା ନମ୍ବରାଜ ଜଞ୍ଜାନର ସାଗର, ତାଙ୍କୁ ଜଞ୍ଜାନେଶ୍ୱର ବୋଲି ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇଛି । ସିଏ ଜଞ୍ଜାନ ଶୁଣାଇଲାବାଲା ଲିଙ୍ଗର ଅଟନ୍ତି । ଜଞ୍ଜାନ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସଦଗତି ହୋଇଥାଏ । ଜଞ୍ଜାନ ଏବଂ ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବାବା ପତିତମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି । ଭାରତର ପ୍ରାଚୀନ ରାଜଯୋଗ ବିଖ୍ୟାତ ଅଟେ । କାହିଁକି ନା ଏହା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଭାରତ ଲୌହଯୁଗରୁ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣଯୁଗ ଯୁଗ ହୋଇଥିଲା । ଏକଥା ତ ବୁଝାଯାଇଛି ଯେ ଯୋଗ ଦୁଇ ପ୍ରକାରର — ତାହା ହଠାତ୍ ଏବଂ ଏହା ହେଉଛି ରାଜଯୋଗ । ତାହା ହେବ ଏବଂ ଏହା ବେହଦ । ଦୁନିଆରେ ଥିବା ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ହଦର ଅଟନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ହେଉଛ ବେହଦର ସନ୍ନ୍ୟାସୀ । ସେମାନେ କେବଳ ଘର ଦ୍ୱାର ଛାଡ଼ିଥା'ନ୍ତି । ତୁମେ ତ ସାରା ଦୁନିଆର ସନ୍ନ୍ୟାସ କରୁଛ । ଏବେ ତୁମେ ପ୍ରଜାପତି ବ୍ରହ୍ମାଟ୍ଟକର ସନ୍ତାନ ହୋଇଛ । ଏହା ତୁମର ଛୋଟ ନୂଆ ବୃକ୍ଷ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ପୁରୁଣାରୁ ନୂଆ ହେଉଛୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତାରା ଲାଗୁଛି । ବାସ୍ତବରେ ଆମେ ବାଦୋଲୀ ଖେଳୁଛୁ, ଆମେ ହିଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ପୁଣି ଆମେ ହିଁ ଦେବତା ହେଉଛୁ । “ଆମେ ହିଁ” ଶବ୍ଦ ନିର୍ଗତି ଭାବରେ ଲେଖିବାକୁ ହେବ । କେବଳ ଆମେ ବୋଲି ଲେଖ ନାହିଁ ଆମେମାନେ ହିଁ ଶୂଦ୍ର ଥିଲୁ, ପୁଣି ଆମେ ହିଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଛୁଏହି ବାଦୋଲୀ ଖେଳକୁ ବିଲକୁଲ ଭୁଲିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଏହାତ ବିଲକୁଲ ସହଜ କଥା । ଛୋଟ ଛୋଟ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇପାରିବେ, ଆମେ କିପରି ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛୁ, ସିଦ୍ଧିରେ କିପରି ତଳକୁ ଆସୁଛୁ ପୁଣି ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇ ଉପରକୁ ଚଢ଼ୁଛୁ ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ରାହ୍ମଣରୁ ଦେବତା ହେଉଛୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇ ବହୁତ ଭାରୀ ମାତ୍ରାରେ ସମ୍ପଦତି ର ଅଧିକାରୀ ହେଉଛ । ନିଜର ଭାଗ୍ୟରୂପୀ ଅର୍ଣ୍ଣ ଭରପୁର କରୁଛ । ଶତକରତ୍ନ ଜଞ୍ଜାନର ସାଗର କୁହାଯାଏ ନାହିଁ । ସିଏ କାହାର ଭାଗ୍ୟରୂପୀ ଅର୍ଣ୍ଣ ଭରପୁର କରିନାଥା'ନ୍ତି । ଏହିଭଳି ଚିତ୍ର ତ କେବଳ ଚିତ୍ରକାରମାନେ ତିଆରି କରିଦେଇଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏଠାରେ ଶତକରତ୍ନର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ବିଷ୍ଣୁ ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମା ଏଠାକାର ଅଟନ୍ତି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ଯୁଗଳ ରୂପ ଉପରେ

ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ଏହା ତାଙ୍କର (ବରହମାତ୍ସର) ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧମ ଜନ୍ମ ଅଟେ । ପରଥମେ-ପରଥମେ ଇଏ ବିଷୟ ଥିଲେ, ପୁଣି ୮୪ ଜନ୍ମ ପରେ ବରହମା ହୋଇଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହାତ୍ସକର ନାମ ବରହମା ମୁଁ ରଖିଛି । ସମସ୍ତତ୍ସକର ନାମ ବଦଳାଇ ଦେଇଛନ୍ତି କାହିଁକିନା ସନ୍ନ୍ୟାସ କରିଛନ୍ତି ନା । ବାବା ବହୁତ ରମଣୀକ ନାମ ସବୁ ରଖିଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଏବଂ ଦେଖୁଛ ମଧ୍ୟ ବୃକ୍ଷପତି ବାବା ଏହି ରଥରେ ବସିଛନ୍ତି । ଏହି ଭରୁକୁଟୀ ରୂପୀ ସିଂହାସନ ଶିବବାବାତ୍ସକର ଏବଂ ବରହମାବାବାତ୍ସକର ମଧ୍ୟ । ଏହି ସିଂହାସନକୁ ବାବା ଧାର ସୂତ୍ରରେ ନେଇଛନ୍ତି । ଶିବବାବାତ୍ସକର ତ ନିଜର ସିଂହାସନ ନାହିଁ । କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଏହି ରଥରେ ବିରାଜମାନ ହୋଇ ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଉଛି । ମୁଁ ତୁମର ପିତା, ମୁଁ ଜନ୍ମ-ମରଣରେ ଆସୁ ନାହିଁ, ତୁମେମାନେ ଆସୁଛ । ଯଦି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଜନ୍ମ-ମରଣର ଚକ୍ରରେ ଆସିବି ତେବେ ତୁମକୁ ତମୋଫରାଧାନରୁ ସତତଫରାଧାନ କିଏ କରିବ ? କିଏ ପୁଣି ସତତଫରାଧାନ କରିବାବାଲା ଦରକାର ନା, ସେଥିପାଇଁ ହିଁ ମୋର ଏହିଭଳି ଅଭିନୟ ରହିଛି । ମୋତେ ତୁମେ ତାକୁ ମଧ୍ୟ, ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ । ନିରାକାର ଶିବବାବାତ୍ସକୁ ଆତ୍ମାମାନେ ତାକୁଛନ୍ତି, କାହିଁକିନା ଆତ୍ମାମାନେ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ବିଶେଷ ଭାବରେ ଖାସ ଭାରତବାସୀ ଆତ୍ମାମାନେ ତାକୁଛନ୍ତି ଯେ ଆସି ଆମ ପତିତମାନତ୍ସକୁ ପବିତ୍ର କର । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତୁମେ ବହୁତ ପବିତ୍ରର ସୁଖୀ ଥିଲ, ତେଣୁ ସେଠାରେ କେବେ ବି ତାକୁନଥିଲ । ତେବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ସୁଖୀ କରି ପୁଣି ବାନପ୍ରସ୍ଥରେ ବସିଯାଉଛି । ସେଠାରେ ମୋର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଭକ୍ତି ମାର୍ଗରେ ମୋର ଅଭିନୟ ରହିଛି ପୁଣି ମୋର ଅଭିନୟ ଅଧାକଳ୍ପ ପରମ୍ପରାନ୍ତ ରହିବ ନାହିଁ । ଏହା ତ ବିଲକୁଲ୍ ସହଜ କଥା । ଏଥିରେ କାହାର ହେଲେ ପଶ୍ଚନ୍ ଉଠିପାରିବ ନାହିଁ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଦୁଃଖରେ ସମସ୍ତେ ସମରଣ କରନ୍ତି..... । ସତ୍ୟ-ତ୍ରେତୟା ଯୁଗରେ ଭକ୍ତି ରହିବ ନାହିଁ । ତାକୁ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗ ବୋଲି ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ସତ୍ତ୍ୱମୟୁଗରେ ହିଁ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି, ଯାହା ଦୃଢ଼ାରା ତୁମେ ୨୧ ଜନ୍ମର ପ୍ରାଲବ୍ଧ ପାଉଛ । ସମସ୍ତେ କରମାନୁସାରେ ପାସ୍ ଏବଂ ଫେଲ୍ ହେଉଛନ୍ତି । ଏହିପରି ତୁମର ଯୁଦ୍ଧ ଚାଲିଛି । ତୁମେ ଦେଖୁଛ ଯେଉଁ ରଥରେ ବାବା ବିରାଜମାନ ଅଛନ୍ତି, ସିଏ ତ ବିଜୟୀ ହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି ପୁଣି ଅନନ୍ୟ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ବିଜୟୀ ହେଉଛନ୍ତି, ଯେପରି କୁମାରକା ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଦାଦୀମାନେ, ଏମାନେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ବିଜୟୀ ହେବେ । ଏମାନେ ଅନେକତ୍ସକୁ ନିଜ ସମାନ କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ପିଲାମାନେ ଏକଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ରଖିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଏହା ମଧ୍ୟ ବାଜୋଲୀ ଖେଳ । ଏକଥା ଛୋଟ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ବୁଝିପାରିବେ । ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଛୋଟ ପିଲାମାନତ୍ସକୁ ମଧ୍ୟ ଶିଖାଅ । ସେମାନତ୍ସକର ମଧ୍ୟ ବାବାତ୍ସକଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେବାର ଅଧିକାର ରହିଛି । ଏଠାରେ ଅଧିକ କିଛି କଥା ତ ନାହିଁ । ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ଅଳ୍ପ ଜାଣିଲେ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନର ବିନାଶ ହୋଇନଥାଏ । ଏମାନେ ସାମ୍ରାଜ୍ୟରେ ତ ନିଶ୍ଚିତ ଆସିବେ । ଯେପରି ଖ୍ରୀଷ୍ଟତ୍ସକ ଦୃଢ଼ାରା ସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଥିବା ଖ୍ରୀଷ୍ଟସ୍ଥାନ ଧର୍ମ କେତେ ବଡ଼ । ଏହି ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ସବୁଠାରୁ ପ୍ରଥମ ଏବଂ ବଡ଼ ଧର୍ମ । ଯାହାକି ଦୁଇ ଯୁଗ ପରମ୍ପରାନ୍ତ ଚାଲୁଛି ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଏହାର ସଂଖ୍ୟା ମଧ୍ୟ ବଡ଼ ହେବା ଦରକାର । କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତେ ଏହାକୁ ହିନଦୁ ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଯେ ୩୩ କୋଟି ଦେବତାମାନେ ଅଛନ୍ତି । ପୁଣି ନିଜକୁ ହିନଦୁ ବୋଲି କାହିଁକି କହୁଛ ! ମାୟା ବୁଦ୍ଧିକୁ ବିଲକୁଲ୍ ମାରି ଦେଇଛି, ସେଥିପାଇଁ ଏହିଭଳି ଅବସ୍ଥା ହୋଇଯାଇଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମାୟା ଉପରେ ବିଜୟୀ ହେବା କୌଣସି କଠିନ କାମ ନୁହେଁ । ତୁମେ ପରତ୍ସେକ କଳ୍ପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ ତୁମେ ସେନା ଅଟ ନା । ତୁମକୁ ବାବା ମିଳିଛନ୍ତି ଏହି ବିକାର ରୂପୀ ରାବଣ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ । ତୁମ ଉପରେ ଏବେ ବୃହସ୍ପତିର ଦଶା ପଡ଼ିଛି । କେବଳ ଭାରତ ଉପରେ ହିଁ ଏହି ଦଶା ପଡ଼ିଥାଏ । ଏବେ ସମସ୍ତତ୍ସକ ଉପରେ ରାହୁର ଦଶା ପଡ଼ିଛି । ବୃକ୍ଷପତି ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଭାରତ ଉପରେ ବୃହସ୍ପତିର ଦଶା ପଡ଼ିବ ନା । ଏହି ଦଶାରେ ହିଁ ଅନ୍ୟ ସବୁକିଛି ସମାହିତ ହୋଇ ରହିଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମକୁ ନିରୋଗୀ ଶରୀର ମିଳୁଛି, ସେଠାରେ ମୃତ୍ୟୁର ନାମ ରହିବ ନାହିଁ, କାହିଁକି ନା ତାହା ଅମରଲୋକ ନା । ଏପରି କୁହାଯିବ ନାହିଁ ଯେ ଅମୃତ ମରିଗଲା । ମରିବାର ନାମ ହିଁ ସେଠାରେ ରହିବ ନାହିଁ । ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡ଼ି ଅନ୍ୟ ଏକ ଶରୀର ନେବେ । ଶରୀର ନେବା ଏବଂ ଛାଡ଼ିବା ସମୟରେ ଖୁସିରେ ରହିବେ । ସେଠାରେ ଦୁଃଖର ନାମ ରହିବ ନାହିଁ । ତୁମ ଉପରେ ଏବେ ବୃହସ୍ପତିର ଦଶା ପଡ଼ିଛି । ସମସ୍ତତ୍ସକ ଉପରେ ତ ବୃହସ୍ପତିର ଦଶା ପଡ଼ିପାରିବ ନାହିଁ । ସ୍କୁଲରେ ମଧ୍ୟ କେହି-କେହି ପାସ୍ ପୁଣି ଫେଲ୍ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ତେବେ ଏହା ମଧ୍ୟ ଏକ ପାଠଶାଳା, ତୁମେ କହୁଛ ଆମେ ରାଜଯୋଗ ଶିଖୁଛ, ଏହି ରାଜଯୋଗର ଶିକ୍ଷା କିଏ ଦେଉଛନ୍ତି ? ଅବିନାଶୀ ପିତା ପରମାତ୍ମା । ତେଣୁ କେତେ ଖୁସି ହେବା ଉଚିତ୍, ଏଥିରେ ଆଉ କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଲା ପତିତରତା । ଲେଖା ମଧ୍ୟ ଯାଇଛି — ହେ ପିଲାମାନେ! ଦେହ ସହିତ ଦେହର ସବୁ ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ଛାଡ଼ି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଏହି ଶବ୍ଦ ଗୀତାରେ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ବରତ୍ତମାନ ସେହି ଗୀତାର ଅଧ୍ୟାୟ ଚାଲିଛି । ସେଥିରେ ମଧ୍ୟ ଅଗତମ-ବଗତମ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ଅଗାରେ ଲୁଣର ମାତ୍ରା ଯେତିକି ସେତିକି କଥାର ସତ୍ତ୍ୱତା ରହିଛି । ଏହି କଥା କେତେ ସହଜ, ଯାହାକି ଛୋଟ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ବୁଝିଯିବେ । ତଥାପି ବି ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି, କାହିଁକି ? ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ କହୁଥିଲେ ବାବା ଆପଣ ଆସିଲେ ଆମେ ଆପଣତ୍ସକର ହୋଇଯିବୁ । ଆମର ଦୃଢ଼ତା କେହି ନାହାନ୍ତି । ଆମେ ଆପଣତ୍ସକର ହୋଇ ଆପଣତ୍ସକଠାରୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ପତ୍ତି ନେବୁ । ସମ୍ପତ୍ତି ନେବା ପାଇଁ ହିଁ ବାବାତ୍ସକର ହେଉଛନ୍ତି । ଯିଏ ପୋଷ୍ଟ ହୋଇଥା'ନ୍ତି ସିଏ ଜାଣିଥା'ନ୍ତି ଯେ ଆମକୁ ପିତାତ୍ସକଠାରୁ କ'ଣ ମିଳିବ । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ପୋଷ୍ଟ ହୋଇଛ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମକୁ ବାବାତ୍ସକଠାରୁ ବିଶିଷ୍ଟ ରାଜତତ୍ତ୍ୱ ଅବିନାଶୀ ସମ୍ପତ୍ତି ରୂପରେ ନେବୁ । ଅନ୍ୟ କାହାପ୍ରତି ମମତା ରଖିବୁ ନାହିଁ । ଯଦିବି କାହାର ଲୌକିକ ପିତା ଥିବେ, ତେବେ ତାତ୍ସକ ପାଖରେ କେତେ ସମ୍ପତ୍ତି ଥିବ, ଅତି ବେଶୀରେ ଲକ୍ଷେ, ଦେଢ଼ ଲକ୍ଷ ଥିବ କିନ୍ତୁ ଏହି ଅବିନାଶୀ ବାବା ତୁମକୁ ଅବିନାଶୀ ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି ।

ତୁମେମାନେ ଅଧାକଳ୍ପ ହେବ ମିଥ୍ୟା କାହାଣୀ ସବୁ ଶୁଣି ଆସିଛ । ଏବେ ବାବାତ୍ସକଠାରୁ ତୁମେ ସତ୍ୟ କଥା ଶୁଣୁଛ । ତେଣୁ ବାବାତ୍ସକୁ ମନେ

ପକାଇବା ଉଚିତ୍ । ତାଙ୍କଠାରୁ ଧୂଆନ ସହିତ ଶୁଣିବା ଉଚିତ୍ । ‘ହମ ସୋ’ ର ଅର୍ଥକୁ ବୁଝିବା ଦରକାର । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ କହିଦେଉଛନ୍ତି ଆତ୍ମା ହିଁ ପରମାତ୍ମା । ଏହି ୮୪ ଜନ୍ମର କାହାଣୀକୁ ତ କେହି ବି କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କ ନିମନ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି କୁକୁର-ବିଲେଇ ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ଅଛନ୍ତି । ତେବେ ବାବାଙ୍କର ଗ୍ଲାନି କରୁଛନ୍ତି ନା । ଏହା ମଧ୍ୟ ଡରାମାରେ ନିଧାରମ୍ଭ ଅଛି । ବାବା କାହାକୁ ଦୋଷ ଦେଉନାହାନ୍ତି । ଡରାମା ହିଁ ଏହିଭଳି ରଚନା ହୋଇଛି । ତୁମକୁ ଯିଏ ଜ୍ଞାନ ଦଢ଼ାରେ ଦେବତା କରୁଛନ୍ତି ତୁମେ ପୁଣି ତାଙ୍କୁ ଗାଳି ଦେବାରେ ଲାଗି ପଡ଼ୁଛ । ଏହିଭଳି ତୁମେ ବାଦୋଲୀ ଖେଳୁଛ । ଡରାମା ହିଁ ଏହିଭଳି ରଚନା ହୋଇଛି । ମୁଁ ପୁଣି ଆସି ତୁମ ଉପରେ ଉପକାର କରୁଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଜାଣିଛି ଏଥିରେ ତୁମର କୌଣସି ଦୋଷ ନାହିଁ । ଏସବୁ ହେଲା ଖେଳ । ଏହି କାହାଣୀ ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛି, ଏହା ହେଉଛି ସରତା-ସରତା କଥା ଯାହା ଦଢ଼ାରେ ତୁମେ ଦେବତା ହେଉଛ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ପୁଣି ଡେଇଁ କାହାଣୀ ରଚନା କରି ଦେଉଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେଥିରେ କିଛି ବି ଲକ୍ଷ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନାହିଁ । ସେସବୁ କେବଳ ପତିତ ହେବା ପାଇଁ । ବିନାଶୀ ପାଠଶାଳାରେ ବିନାଶୀ ପାଠ ପଢ଼ୁଛନ୍ତି ତଥାପି ଶରୀର ନିରବହ ପାଇଁ ଲକ୍ଷ୍ୟ ରହିଛି । ପଣ୍ଡିତ ଲୋକମାନେ ନିଜର ଶରୀର ନିରବହ ପାଇଁ କଥାମାନ ଶୁଣାଇଥା’ନ୍ତି । ଲୋକମାନେ ତାଙ୍କ କଥା ଶୁଣିଥା’ନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ପଇସା ଗଣିଥା’ନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏହା ଦଢ଼ାରେ ପ୍ରାପ୍ତି କିଛି ବି ହୋଇନଥାଏ । ତୁମକୁ ତ ଏବେ ଜ୍ଞାନ ରତନ ମିଳୁଛି, ଯାହା ଦଢ଼ାରେ ତୁମେ ନୂଆ ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହେଉଛ । ସେଠାରେ ତୁମକୁ ସବୁ ଜିନିଷ ନୂଆ ମିଳିବ । ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ସବୁ କିଛି ନୂଆ ହେବ । ହୀରା ନୀଳା ଆଦି ସବୁ ନୂଆ ହେବ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଆଉ ସବୁ କଥା ଛାଡ଼ି ତୁମେ ବାଦୋଲୀକୁ (ଖେଳକୁ) ମନେ ପକାଅ । ଫକୀରମାନେ ମଧ୍ୟ ବାଦୋଲୀ ଖେଳି ତୀରଥକୁ ଯାଇଥା’ନ୍ତି । କେହି-କେହି ପୁଣି ପାଦରେ ଚାଲିକରି ମଧ୍ୟ ଯାଇଥା’ନ୍ତି । ଏବେ ତ ମୋଟର ଉଡ଼ାଜାହାଜ ଆଦି ବାହାରି ଗଲାଣି । ଗରୀବମାନେ ଏଥିରେ ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । କେହି ବହୁତ ଶ୍ରମଦ୍ୱାରା ହୋଇଥିଲେ ପାଦରେ ମଧ୍ୟ ଚାଲିଚାଲି ଯାଇଥା’ନ୍ତି । ଦିନକୁ ଦିନ ବିଜ୍ଞାନ ଦଢ଼ାରେ ବହୁତ ସୁଖ ମିଳି ଚାଲିଛି, ଏହା ହେଉଛି କିଛି କ୍ଷଣର ସୁଖ, ଯଦି ତଳକୁ ଖସିଯିବେ ତେବେ କେତେ କଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ । ଏସବୁ ଜିନିଷରେ କ୍ଷଣସ୍ୱାସ୍ଥୀ ସୁଖ ହିଁ ରହିଛି । ବାକି କେବଳ ଅନ୍ତର୍ଗତ ସମୟର ମୃତ୍ୟୁ ହିଁ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି । ତାହା ହେଉଛି ସାଇନ୍ସ, ତୁମ ପାଖରେ ସାଇଲେନ୍ସର ଶକ୍ତି ରହିଛି । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦଢ଼ାରେ ସବୁ ରୋଗ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ, ତୁମେ ନିରୋଗି ହୋଇଯିବ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଆମେ ସଦା ସୁସ୍ଥ ଥିଲୁ । ତେବେ ଏହି ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ଘୁରି ଚାଲିଛି । ବାବା ଥରେ ମାତ୍ର ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ମୋର ଗ୍ଲାନୀ କରି ମୋତେ ଚାପୁଡ଼ା ମାରୁଛ । ଗ୍ଲାନୀ କରି-କରି ତୁମେ ଶୁଦ୍ଧ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଯାଉଛ । ଶିଶୁ ଲୋକମାନେ ମଧ୍ୟ କହିଥା’ନ୍ତି ଦପ୍ତ ସାହେବଙ୍କୁ ତେବେ ସୁଖ ମିଳିବ ଅର୍ଥାତ୍ ମନମନାଉବ । ଦୁଇଟି ଅକ୍ଷର ମାତ୍ର ରହିଛି, ବାକି ଅଧିକ ଚିନ୍ତା କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ସାହେବଙ୍କୁ ମନେପକାଇବା ଦଢ଼ାରେ ତୁମକୁ ୨୧ ଜନ୍ମର ସୁଖ ମିଳୁଛି । ସିଏ (ଗୁରୁନାନକ) ମଧ୍ୟ ଏହି ରାସ୍ତା ବତାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ପୁରା ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମେ ସ୍ମରଣ କରି-କରି ସୁଖ ପାଅ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ବାସ୍ତବରେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ରୋଗ, ଦୁଃଖ ଇତ୍ୟାଦିର କୌଣସି କଥା ରହିବ ନାହିଁ । ଏହା ତ ସାଧାରଣ କଥା । ତାକୁ ସତ୍ୟଯୁଗ ସଂସ୍କରଣର ଦୁନିଆ କୁହାଯାଉଛି, ଏହାକୁ କଳିଯୁଗ ଲୋହିତ ଦୁନିଆ କୁହାଯାଉଛି । ଏହିଭଳି ସୃଷ୍ଟିର ଚକ୍ର ଘୁରି ଚାଲିଛି, ବାବା କେତେ ସୁନ୍ଦର ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହି ସାରା ଜ୍ଞାନ, ଏବେ ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଛ ପୁଣି ଦେବତା ହେବ । ଏହି କଥାକୁ ତୁମେ ଭୁଲିଯାଉଛ । ବାଦୋଲି ମନେ ରହିଲେ ସାରା ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ମନେ ରହିବେ । ଏହିଭଳି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ପକାଇ ରାତ୍ରରେ ଶୋଇଯିବା ଉଚିତ୍ । ତଥାପି ବି କହୁଛନ୍ତି, ବାବା ଭୁଲି ଯାଉଛୁ, ମାୟା ବାରମ୍ବାର ଭୁଲାଇ ଦେଉଛି । ତୁମର ମାୟା ସହିତ ଲଢ଼େଇ ହେଉଛି । ପୁଣି ଅଧାକଲ୍ପ ତୁମେ ତା’ ଉପରେ ରାଜ୍ୟ କରୁଛ । ବାବା ତ ସହଜ କଥା ବତାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହାର ନାମ ଗଣାଯାଇଛି ସହଜ ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ସହଜ ଯୋଗ । ତୁମେ କେବଳ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ, ବାବା ଆଉ ତୁମକୁ କୌଣସି କଷ୍ଟ ଦେଉ ନାହାନ୍ତି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତୁମେ ବହୁତ କଷ୍ଟ କରିଛ, ସାକ୍ଷତ୍କାର ପାଇଁ ଗଲା କାଟିବାକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । କାଶୀରେ ଥିବା ତୀକ୍ଷଣ ଧାରଯୁକ୍ତ ଖଣ୍ଡା ଖଣ୍ଡା ହୋଇଥିବା କୁଅରେ ଆତ୍ମାହୁତି ଦେଇଥା’ନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ଯେଉଁମାନେ ନିଗ୍ରହ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇ କରିଥା’ନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ବିକରମ୍ ବିନାଶ ହୋଇଯାଇଥାଏ ଏବଂ ଜନ୍ମ ନେଲା ପରେ ପୁନର୍ବାର ନୂଆ ହିସାବ-କିତାବ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ବାକି ମୋ ପାଖକୁ ଆସିନଥା’ନ୍ତି । ମୋତେ ମନେ ପକାଇବା ଦଢ଼ାରେ ବିକରମ୍ ବିନାଶ ହୋଇଥାଏ ନା ଜୀବଘାତ ଦଢ଼ାରେ । ମୋ ପାଖକୁ କେହି ଯାଇନଥା’ନ୍ତି । ଏହା କେତେ ସହଜ କଥା । ଏହି ବାଦୋଲୀ ବୃଦ୍ଧମାନଙ୍କର ଏବଂ ପିଲାମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ମନେ ରହିବା ଦରକାର । ଆରତ୍ତା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ବୃକ୍ଷପତି ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି-ପବିତ୍ରତା ରୂପକ ସମ୍ପତ୍ତି ନେବା ପାଇଁ ନିଜକୁ ଅକାଳମୂରତ ଆତ୍ମା ମନେ କରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଇଶ୍ଵରୀୟ ବୁଦ୍ଧି ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସତ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଇବାକୁ ହେବ । ମାୟାଦିତ୍ ହେବା ପାଇଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିଜ ସମାନ କରିବାର

ସେବା କରିବାକୁ ହେବ, ବୁଦ୍ଧିରେ ରହୁ ଯେ ଆମେ କଲ୍ପ କଲ୍ପର ବିଜୟୀ ଆତ୍ମା, ବାବା ଆମ ସାଥୀରେ ଅଛନ୍ତି ।

ବରଦାନ:-

ଅବହେଳା ପଣିଆର ଭାବନାକୁ ବିଦାୟ ଦେଇ ସଦାସର୍ବଦା ଉମଙ୍ଗ-ଉତ୍ସାହରେ ରହୁଥିବା ବୁଦ୍ଧିମାନ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।
କେହି କେହି ସନ୍ତାନ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ନିଜେ ମଧ୍ୟ ବେପରୁଆ ହୋଇଯାଆନ୍ତି, ଭାବନ୍ତି ଏମିତି ତ ହୋଇ
ଆସୁଛି.... ଏମିତି ତ ଚାଲିଆସୁଛି.... କ'ଣ ଜଣେ ଯଦି ଝୁଣ୍ଟିପଡିଲା ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ଦେଖି ବେପରୁଆ ହୋଇ ନିଜେ ବି ଝୁଣ୍ଟି
ପଡିବା — ଏହା ବୁଦ୍ଧିମାନ କାର୍ଯ୍ୟ କି ? ବାପଦାଦାଙ୍କୁ ଦୟା ଲାଗୁଛି ଯେ ଏହିଭଳି ବେପରୁଆ ଭାବରେ ଚାଲୁଥିବା
ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପଶ୍ଚାତାପ କରିବାର ସମୟ କେତେ କଷ୍ଟଦାୟକ ହେବ, ସେଥିପାଇଁ ବୁଦ୍ଧିମାନ ହୋଇ ଅବହେଳା
ପଣିଆର ଭାବନାକୁ, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦେଖିବାର ଭାବନାକୁ ମନରୁ ବିଦାୟ ଦେଇଦିଅ । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦେଖ ନାହିଁ,
ବାବାଙ୍କୁ ଦେଖ ।

ସ୍ତୋତ୍ର:-

ପ୍ରାରିଷ୍ଟ କ୍ରୀଲିଙ୍ଗୀ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ତିଆରି କର ତେବେ ଯାଇ ପୁରତ୍ସକ୍ଷତାର ନାଗରା ବାଜିବ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***